

dommer.

Pengene for dette salg tilintetgjøres.

Statsansatte kan ikke velges til Stortinget likesom kommuneansatte heller ikke kan velges til kommunestyret. Kfr. det engelske parlament.

Ingen offentlig ansatt må sitte i offentlige bedrifters styre eller representantskap. Kfr. Kings Bay-skandalen.

Stortingssesjonen skal ikke overstige 3 måneder. Derfor installeres teleapparater i stortingsmannshjemmene så regjeringen til enhver tid kan stå i forbindelse med dem.

Stortingsmannspensjonen bortfaller fordi politikk "e må bli et levebrød i Norge.

Ingen yrkessammenslutning må stå tilsluttet eller økonomisk støtte et parti.

Ingen må tvinges inn i organisasjoner ved lov eller på annen måte.

Grunnlovens syn gjøres igjen gjeldende på alle områder.

For å motarbeide ensretting og statens allmaktssyn, gis det full adgang til å opprette private skoler med eksamensrett.

Anders Langes brev 6-7/1941.

Langfeldt - Quisling -- Østrem

Det var en fornøyelse å lese dr. Østrem's vel funderte hudfletting av Langfeldts bok om Quisling.

Selv for en legmann som meg var det umiddelbart klart at «venstreskolearbeide» av lettvektig sort. Det er å håpe at nevnte forfatters metodikk og synspunkter ikke er symptomatiske for andre psykiatriske virksomhet i dette land. I motsatt fall bør samfunnets bruk av spesialister ved kriminalsaker settes i søkelyset.

Det er ikke umiddelbart til-litsvekkende når en jurist gang på gang kan sette til veggs autoriserte sjelegranskere offentlig, innen deres eget fag-område, som i den store sak i Bergen for noen år tilbake.

Fra forfatterens synspunkt

må det være meget betryggen-de å holde sin sjelegranskning knyttet til avdøde personer. Det tendensløse i boken under-strekes f. eks. av det faktum at Quislings fremragende krigs-skoleeksamen overhodet ikke nevnes. Det ville vel ikke pas-set inn i mønsteret.

Verre gikk det i Langfeldts observasjon i Hamsun-saken. I sin siste geni-strek: «På gjen-grode stier» gir Hamsun til beste sine egne observasjoner av casus Langfeldt!

Dette til tross for at de norske myndigheter på en di-rette skammelig måte stadig trenerte saken — i tiltro til at Hamsuns mentale og fysiske tilstand var for nedadgående. Vi skal huske at Hamsun selv ønsket å svare for seg i retten! Saken ble utsatt i årevis.

Objektivt sett burde følgende norske forhold gjøres til gjen-stand for moderne historie-granskning:

1. Alle arbeidere som arbeidet for tysk regning generelt, og de som på 48 timer laget en strategisk viktig flystripe i Trøndelag 1940 (under Narvik-operasjonene) spesielt.

2. Den norske industriens stadige leveranser til Tyskland, og dette forholds strategiske verdi.

3. Den norske regjerings unnfalighet i april 1940, og

Quislingsaken overhodet ikke diskuteres.

Som «utskrevet» offiser for-står også sikkert Østrem dette, og jeg formoder derfor at nevnte sitat fra hans artikkel skyldes «a slip of the pen».

Quislings motiver er i den forstand saken uvedkommende. Personlig tror jeg det var en høy grad av politisk opportu-nisme til stede.

Angående det norske retts-oppgjør etter krigen, kan det nevnes at det fra mange hold har vært reist tvil også om habiliteten ved Nürn-bergdomstolen. Således uttalte senator Robert Taft, Ohio, 6. okt. 46: «Seierherrenes retter-gang mot de beseirede kan aldri bli upartisk hvor sterkt man enn prøver å regulere forhandlingene med lover og bestemmelser. Hengningen av disse elleve blir en plett på Amerikas ære som vi vil be-klage i årene som kommer.» (Sitatet hentet fra John Ken-nedys «Menn med mot.»)

I tilknytning til dr. Lang-feldts bok og i forbindelse med de inntrykk man sitter igjen med etter Hamsun-saken og senere kriminalsaker, må det reises et krav om en mulig objektiv og nøytral oppkla-ringsprosess rettet mot psykiateres maktposisjon i for-holdet til det enkelte individ i samfunnet, både i retts-vesenet og i samfunnet for øvrig. Medisinernes etiske innstilling for øvrig trenger en revisjon. I på-vente av at dette skal skje, bør man søke å styrke indi-videts muligheter for «å slå igjen».

Kan Langfeldts bok og Østrem's artikkel bidra til noe av dette, har begge arbeider krav på interesse.

Av Reidar R. Gundersen

den påfølgende flukt ut fra landet.

I forhold til nevnte punkter blir Hewins fremstilling av Quisling, og Hartmanns av grensevakten i Finnmark av minimal interesse.

Dette var litt utenfor, så til-bake til Østrem's artikkel: Av-slutningsvis sier han: «I sin alminnelighet forbinder man landssvikbegrepet med det be-visste forræderi mot eget land, noe som lå Quisling så fjernt som mulig.»

Her kan jeg ikke lenger følge dr. Østrem. Det er hevet over rimelig tvil at Quislings hand-linger under og umiddelbart før okkupasjonen meget klart kvalifiserer til benevnelsen for-ræder og landssviker. Krigstil-standen var dog et faktum, og som krigsskoleutdannet og ex-generalstabsoffiser, visste Quisling meget godt om gjel-dende militære og sivile straf-felov, Ut fra dette syn kan